

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 43, 2017

Nummer 43, 2017

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2017:4735](#) 02-11-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:4341](#) 24-10-2017

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:7912](#) 25-10-2017

[Rechtbank Overijssel, ECLI:NL:RBOVE:2017:4028](#) 18-10-2017

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:6967](#) 20-09-2017

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:8257](#) 21-08-2017

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 11-07-2017

M.S. t. Oekraïne

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Benoeming mentor. Zuster van betrokkene gaat in hoger beroep van de benoeming van een professioneel mentor. Zij wil tot mentor benoemd worden. Hof oordeelt dat appellante ten aanzien van de benoeming van de mentor geen belanghebbende is in de zin van artikel 798 lid 1 of 2 Rv. Appellante wordt niet-ontvankelijk verklaard.

De kantonrechter heeft ten behoeve van betrokkene met ingang van 16 januari 2017 een mentorschap ingesteld, met benoeming van een professioneel mentor.

De zuster van betrokkene komt van deze benoeming in hoger beroep. Zij wil zelf tot mentor worden benoemd.

Het hof is van oordeel dat appellante ten aanzien van de benoeming van – de persoon van – de mentor niet als belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 Rv is aan te merken. De benoeming van de mentor heeft niet rechtstreeks betrekking op de rechten en verplichtingen van appellante. De door appellante ter zitting aangevoerde omstandigheden dat de betrokkene geen kinderen heeft, dat appellante het enige familielid, de vertrouwenspersoon en de bewindvoerder van betrokkene is en dat appellante lange tijd haar medisch vertegenwoordigster is geweest, leiden niet tot een ander oordeel. Die omstandigheden zien uitsluitend op het belang van de betrokkene dat overigens wordt gewaarborgd door de wettelijke voorkeursregeling en de toezichthoudende rol van de kantonrechter.

Evenmin is appellante, als zus van de betrokkene, waar het de te benoemen mentor betreft belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 2 Rv. Het hof is, mede gelet op de wetsgeschiedenis op dit punt, van oordeel dat de uitbreiding van het begrip belanghebbende van artikel 798 lid 2 Rv slechts van toepassing is op de instelling of opheffing van het mentorschap. Nu in deze appelprocedure alleen de benoeming van de mentor ter discussie staat kan de onderhavige procedure niet worden gerekend tot de ‘zaken van mentorschap’ als bedoeld in artikel 798 lid 2 Rv.

Het hof verklaart appellante niet-ontvankelijk in haar hoger beroep. Dat appellante behoort tot de kring van personen die ingevolge artikel 1:451 lid 1 BW om de instelling van het

mentorschap kunnen verzoeken, maakt dit niet anders, nu het voorstellen van een te benoemen mentor niet valt te beschouwen als (onderdeel van) een verzoek als in genoemd artikel bedoeld.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 02-11-2017

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2017:4735

Zaaknummer: 200.213.549_01

RECHTSPRAAK

Huwelijkse voorwaarden met finaal verrekenbeding. Partijen houden ieder 50 procent van de aandelen in een bv. Zij hebben beiden verzocht alle aandelen aan een van hen toe te delen. De rechtbank wijst beide verzoeken af: er is geen (eenvoudige) gemeenschap van aandelen; verrekening van de waarde komt ook niet aan de orde. Het verzoek tot toedeling van alle aandelen aan een van beide partijen is geen verzoek als bedoeld in artikel 827 lid 1 onder f Rv, nu beide partijen toedeling van alle aandelen wensen. Het gaat om een geschil tussen aandeelhouders.

Partijen houden ieder 50 procent van de aandelen in B Holding BV. Beiden gaan ervan uit dat daarmee sprake is van een eenvoudige gemeenschap, waarbij zij beiden hebben verzocht alle aandelen aan een van hen toe te delen.

De rechtbank oordeelt als volgt. De – individualiseerbare – aandelen behoren niet tot enige gemeenschap van partijen, maar tot ieders afzonderlijk privévermogen. Verdeling dan wel toedeling van de aandelen is in het onderhavige geval dan ook niet aan de orde. Aangezien partijen ieder een gelijk aantal aandelen in eigendom heeft, is verrekening van de waarde eveneens niet aan de orde. De verzoeken van partijen ter zake worden derhalve afgewezen.

De man heeft ter zitting zijn verzoek aangepast en verzocht te bepalen dat de vrouw gehouden is de aandelen met de nummers 501 tot en met 1000 aan hem te leveren, dan wel te bepalen dat hij gehouden is de aandelen 1 tot en met 500 aan de vrouw te leveren.

De rechtbank gaat voorbij aan het bezwaar van de vrouw tegen het gewijzigde verzoek, maar wijst het verzoek af, omdat het niet kan worden aangemerkt als nevenvoorzieningen in de zin van artikel 827 Rv. Op grond van artikel 827 lid 1 onder f Rv kunnen andere voorzieningen worden gevraagd, mits deze voldoende samenhang vertonen met het echtscheidingsverzoek en niet te verwachten is dat de behandeling daarvan tot onnodige vertraging van het geding zal leiden.

De vrouw maakt bezwaar tegen de door de man verzochte toedeling van de aandelen. Zij stelt dat er geen aanleiding is om de onderneming niet samen voort te zetten en de aandelen samen te houden. Indien de onderneming toch door een van beiden wordt voortgezet, zal de waarde wat haar betreft opnieuw beoordeeld moeten worden en zal er bekeken moeten worden of er een non-concurrentiebeding opgenomen dient te worden voor de vertrekkende aandeelhouder.

De rechtbank acht zich op grond van dit bestaande conflict tussen de aandeelhouders thans onvoldoende toegerust om een beslissing te geven op het verzoek van de man. Voor een dergelijk conflict tussen aandeelhouders biedt Boek 2 BW een geschillenregeling, waarbij de kwestie voorgelegd kan worden aan de Ondernemingskamer. Daarbij komt dat partijen bewust hebben gekozen voor een aandelenstructuur waarop het huwelijksvermogensregime geen invloed heeft. Deze gekozen constructie, het bestaande conflict en de toepasselijkheid van Boek 2 BW, maakt dat de rechtbank de man op grond van artikel 827 lid 1 sub f Rv niet-ontvankelijk verklaart in zijn verzoek de aandelen thans aan een van beiden toe te delen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 25-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:7912

Zaaknummer: C/13/617056 / FA RK 16-7054

RECHTSPRAAK

Einde samenleving en afwikkeling samenlevingsovereenkomst. Partijen waren overeengekomen de kosten van de huishouding naar evenredigheid van inkomen, voor zover ontoereikend, te dragen. Partijen hebben zich in de praktijk niet gedragen naar de bijdrageverplichting. Achteraf kunnen de afzonderlijke bijdrageverplichtingen niet worden vastgesteld. Hof wijst vorderingen af.

Partijen hebben van 2005 tot 2012 een affectieve relatie gehad. Zij hebben in 2007 een samenlevingsovereenkomst gesloten bij notariële akte. Wat betreft de kosten van de huishouding is daarin opgenomen dat partijen zich verplichten naar evenredigheid van hun inkomen bij te dragen in de kosten van de gemeenschappelijke huishouding. De bijdragen van ieder der partijen worden gestort op een gemeenschappelijke rekening en/of in een gemeenschappelijke kas op naam van beide partijen. Daarin zijn zij ieder tot de helft gerechtigd. Voor het woonhuis dat partijen in mede-eigendom hebben verkregen, is een aparte regeling getroffen.

In hoger beroep vordert de man verrekening van de kosten van de huishouding. Voor het geval de vordering van de man wordt toegewezen, greeft de vrouw tegen de omvang van haar bijdrageplicht.

Het hof oordeelt als volgt. Gelet op de door beide partijen voorgedragen feiten en omstandigheden staat naar het oordeel van het hof vast dat partijen zich feitelijk niet aan de overeengekomen bijdrageverplichting hebben gehouden. En hoewel ieder der partijen zoals gezegd nakoming van de bijdrageverplichting zoals deze voortvloeit uit met name artikel 3 lid 2 van de samenlevingsovereenkomst kan verlangen, komt het hof niet toe aan toewijzing van enige vordering op deze grondslag. Hiertoe is redengevend dat partijen juist waren overeengekomen de bijdrageverplichting en huishoudelijke uitgaven te laten verlopen via een gezamenlijke rekening (of kas), waardoor i) de omvang van deze uitgaven inzichtelijk was en ii) eenieders inbreng kon worden geverifieerd. Uit de stukken die zijn overgelegd en de stellingen van partijen komt echter naar voren dat partijen hun financiën feitelijk zodanig

hebben ingericht en deels ook – via een en/of rekening – hebben vermengd, dat niet achteraf de afzonderlijke bijdrageverplichtingen kunnen worden vastgesteld. Partijen leefden van hun beider inkomens en deden ieder vanaf een eigen rekening de uitgaven die nodig waren om het huishouden draaiende te houden. Beide partijen hebben in eerste aanleg producties overgelegd waarin paginalange overzichten zijn opgenomen met een korte omschrijving ter onderbouwing van de omvang van de uitgaven over de jaren waarover deze verplichting gold, zoals bijvoorbeeld ‘Albert Heijn’, ‘Kruidvat’ en ‘cartridges printer’. In opvolgende producties zijn posten vervolgens meegenomen dan wel buiten beschouwing gelaten, om partijen kennelijk moverende – maar voor het hof onduidelijke – redenen. Met de overlegging van deze producties is dan ook naar het oordeel van het hof geen afdoende processueel debat gevoerd waarmee tot de vaststelling kan worden gekomen van de omvang van de huishoudelijke kosten en eenieders bijdrageplicht daarin op grond van het betreffende artikellid. De grief van de man faalt.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 24-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:4341

Zaaknummer: 200.169.137/01

RECHTSPRAAK

Vervangende toestemming aan de moeder om met de kinderen in de herfstvakantie een lang weekend in Londen door te brengen. Vader weigerde toestemming vanwege terreurdreiging. Vader heeft vaker toestemming geweigerd. Er is toen ook vervangende toestemming verleend. Vader wordt nu veroordeeld in de proceskosten.

De moeder verzoekt vervangende toestemming te verlenen om tijdens de herfstvakantie samen met de kinderen een lang weekend naar Londen te gaan. De vader heeft toestemming geweigerd.

De vader is niet ter zitting verschenen. Hij heeft schriftelijk laten weten dat hij Londen, gelet op mogelijke terroristische aanslagen, te onrustig en te gevaarlijk vindt. Daarnaast heeft de vader moeite met de wijze van communiceren van de moeder. Hij vindt dat ze rechtstreeks met hem zou moeten communiceren en niet via derden. De kosten van deze procedure mogen niet voor zijn rekening komen, omdat hij hiervoor niet heeft gekozen en hij zich niet kan verweren. De vader verzoekt moeders verzoeken af te wijzen.

De rechtbank overweegt als volgt. De moeder wil samen met de kinderen in de komende herfstvakantie van donderdag 26 oktober tot en met zondag 29 oktober 2017 naar Londen. Zij realiseert zich terdege dat Londen op dit moment niet de meest veilige plaats is, maar het risico op terroristische aanslagen is ook elders aanwezig. De moeder heeft een hotel buiten het centrum van Londen geboekt, waardoor een mogelijk risico verkleind wordt. Er geldt bovendien geen negatief reisadvies. Het is een wens van de kinderen, met name van de oudste dochter, om een keer naar Londen te gaan. De Raad voor de Kinderbescherming kan zich vinden in moeders verzoek. Hij heeft de indruk dat er bij de vader sprake is van een patroon om geen toestemming te verlenen voor vakanties van de moeder en de kinderen. De rechtbank is van oordeel dat er onvoldoende zwaarwegende argumenten zijn om de toestemming voor de vakantie naar Londen te weigeren. Hoewel er zeker sprake is van een risico in verband met mogelijke terroristische aanslagen, heeft de Nederlandse overheid geen negatief reisadvies afgegeven. De moeder heeft er goed over nagedacht en voor zover mogelijk het risico verkleind. Zij beseft dat het van belang is om op je hoede te zijn en bijvoorbeeld te proberen

grote mensenmassa's te mijden. Verder mag aangenomen worden dat de veiligheidsmaatregelen in Londen zijn aangescherpt. De angst voor aanslagen is, hoewel op zich begrijpelijk, onvoldoende reden om de toestemming te weigeren. Daaraan toegeven zou een te grote inperking van en een ongerechtvaardigde inbreuk op de bewegingsvrijheid van de moeder en de kinderen betekenen. Ook andere grote Europese steden hebben de laatste tijd te maken gehad met aanslagen, zodat er dan weinig vakantiebestemmingen overblijven. De gekozen bestemming Londen kan niet als onverantwoord worden beschouwd. De rechtbank ziet alles afwegende geen gerechtvaardigde reden om moeders verzoek af te wijzen en zal daarom vervangende toestemming verlenen voor de reis van de moeder en de kinderen naar Londen.

Wat betreft moeders verzoek om de vader te veroordelen in de proceskosten overweegt de rechtbank als volgt. In familiezaken wordt in het algemeen besloten tot compensatie van de proceskosten, hetgeen inhoudt dat iedere partij de eigen kosten dient te dragen. Er kunnen zich echter gevallen voordoen waarbij het in strijd is met de redelijkheid en de billijkheid om de proceskosten te compenseren. Een dergelijke situatie doet zich voor als sprake is van hetodeloos in rechte betrekken van de wederpartij. De rechtbank is van oordeel dat daarvan in onderhavige zaak sprake is. Volgens de moeder heeft de vader ook vorig jaar zijn toestemming onthouden voor een reis van de moeder en de kinderen. Vorig jaar betrof het een reis van de moeder en de kinderen naar Parijs. Hierdoor zag de moeder zich genooddaakt om zich tot de rechtbank te wenden. De rechtbank heeft vorig jaar aan de moeder vervangende toestemming verleend voor de reis naar Parijs. Ook heeft de vader volgens de moeder al eerder toestemming geweigerd voor de aanvraag van een ID-kaart en voor inschrijving op een school. Om dit jaar problemen te voorkomen heeft de moeder de vader reeds in juni 2017 op de hoogte gebracht van de voorgenomen reis. Hij had zes weken de tijd om te reageren, maar hij heeft, zoals door de moeder onweersproken is gesteld, de toestemmingsformulieren ongetekend retour gezonden. Door vaders handelwijze zag de moeder zich wederom genooddaakt de gang naar de rechtbank te maken. De rechtbank is van oordeel dat een proceskostenveroordeling thans op zijn plaats is. De kosten van onderhavige procedure dienen door de weigerachtige houding van de vader voor zijn rekening te komen.

Instantie: Rechtbank Overijssel

Datum uitspraak: 18-10-2017

ECLI: ECLI:NL:RBOVE:2017:4028

Zaaknummer: C/08/207840 / FA RK 17-2319

RECHTSPRAAK

Verzoek tot beëindiging van het gezag van de moeder. De rechtbank wijst het verzoek af. De minderjarige woont sinds twee jaar bij de oma. Dat gaat goed. De oma en de moeder hebben duidelijke afspraken. Nergens blijkt dat de minderjarige in zijn ontwikkeling wordt bedreigd.

De Raad voor de Kinderbescherming heeft verzocht het gezag van de moeder te beëindigen en de oma tot voogd over de minderjarige te benoemen. De moeder en de oma zijn het met dit verzoek niet eens.

De rechtbank overweegt dat is gebleken dat de minderjarige sinds maart 2015 bij zijn oma woont en zich goed ontwikkelt. Een ondertoezichtstelling en machtiging tot uithuisplaatsing zijn daarvoor niet nodig geweest. Gebleken is ook dat deze situatie naar volle tevredenheid van alle partijen verloopt en dat alle betrokkenen zich aan de gemaakte afspraken houden. Ter zitting hebben de moeder en de oma nog een toelichting gegeven op hoe deze samenwerking in de praktijk werkt. De moeder heeft daarbij ook aangegeven dat zij de rol van de oma in de zorg en opvoeding van de minderjarige nu en in de toekomst niet wil veranderen. De moeder ziet haar eigen rol in de toekomst meer als die van naast de oma en niet zozeer in de plaats komend van de oma. Dit zo zijnde maakt dat de rechtbank er voldoende van overtuigd is dat de moeder nu en in de toekomst de belangen van de minderjarige voorop kan stellen en inzicht toont in haar rol als moeder op relatieve afstand, net als in het verleden toen zij in periodes dat het minder goed met haar ging de minderjarige naar haar moeder bracht. De rechtbank is bij deze stand van zaken met de advocaat van de moeder van oordeel dat niet wordt voldaan aan het criterium dat de minderjarige ernstig in zijn ontwikkeling wordt bedreigd. Gelet hierop heeft de rechtbank het verzoek tot beëindiging van het gezag van de moeder afgewezen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 20-09-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:6967

Zaaknummer: C/13/631004 / FA RK 17-4077

RECHTSPRAAK

Ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing. Weigering van de GI om een omgangsregeling vast te stellen die geldt als schriftelijke aanwijzing. Vernietiging van het weigeringsbesluit omdat het niet zorgvuldig tot stand is gekomen. Kinderrechter stelt omgangsregeling vast.

Namens de moeder is verzocht het weigeringsbesluit van de gecertificeerde instelling (GI) te vernietigen en om een omgangsregeling vast te stellen. De GI heeft verweer gevoerd.

De kinderrechter is met de moeder van oordeel dat de weigering van de GI om (een beperking) van het bezoek van de moeder aan de kinderen in een schriftelijke aanwijzing vast te leggen, zoals door de moeder is verzocht, opgevat kan worden als een schriftelijke aanwijzing welke dient te voldoen aan de eisen die krachtens de Awb gelden voor de totstandkoming van een besluit. Naar het oordeel van de kinderrechter voldoet genoemde weigering van de GI niet aan deze eisen. De GI heeft de moeder niet in de gelegenheid gesteld haar zienswijze te geven en heeft niet inzichtelijk gemaakt op welke gronden het besluit is genomen, dan wel op welke gronden het verzoek van de moeder is afgewezen. De GI heeft evenmin blijk gegeven van een zorgvuldige belangenafweging. De kinderrechter heeft daarom de schriftelijke aanwijzing vervallen verklaard. De kinderrechter heeft vervolgens met toepassing van artikel 1:265f lid 2 BW voor de duur van de ondertoezichtstelling een regeling vastgesteld die haar in het belang van de minderjarigen wenselijk voorkomt.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 21-08-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:8257

Zaaknummer: C/10/529245/JE RK 17-1950

RECHTSPRAAK

M.S. t. Oekraïne

Verdenking van seksueel misbruik van jong kind. Positieve verplichting om daders te vervolgen. Enig beschikbaar bewijs is verklaring kind. Verklaring kind is pas twee jaar na het gepleegde feit ingewonnen. Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksueel misbruik en seksuele exploitatie. Door vertraagde inwinnen van bewijs en vertraging in strafprocedure is artikel 8 EVRM geschonden. Artikel 8 EVRM tevens geschonden vanwege het bepalen hoofdverblijf bij moeder

Verzoekers dochter is geboren in 2008 uit een relatie met V. Na de geboorte van de dochter wonen ze in verzoekers appartement waar verzoekers ouders ook wonen. V. is voor twee periodes van zes maanden afwezig in verband met haar werk. Verzoekers ouders zijn erg betrokken bij de opvoeding van de dochter. In september 2011 eindigt de relatie tussen verzoeker en V. Na een ruzie vertrekt V. met de dochter zonder verzoeker te vertellen waar ze naartoe gaan. Drie maanden later – in december 2011 – ontdekt verzoeker dat V. en zijn dochter bij F., een oom van V., zijn ingetrokken. Verzoeker brengt de dochter terug naar zijn woning. De dag na deze ontdekking merkt verzoeker dat de dochter wonden heeft en blauwe plekken, naar aanleiding waarvan hij het vermoeden krijgt dat zij mishandeld werd. Hij doet aangifte van mishandeling, maar de politie weigert om onderzoek te doen. Het letsel is volgens de politie onvoldoende serieus om een strafprocedure te starten. Bovendien staat het verzoeker vrij om een civiele procedure te beginnen, aldus de politie. Verzoeker staat toe dat V. haar dochter ziet, maar alleen als hij of zijn ouders erbij zijn. Na twee maanden krijgt verzoeker de verdenking dat de dochter het slachtoffer is geweest van seksueel misbruik toen ze bij V. en F. woonde. De dochter vertelt over de seksuele daad tussen V. en F. waarvan zij regelmatig getuige is geweest, zij laat zien dat ze geleerd heeft om te zoenen en ze vertelt van het feit dat F. zijn penis aan haar heeft getoond en haar heeft gevraagd om zijn penis aan te raken. Als verzoeker hiervan aangifte doet, vindt de politie dit geen aanleiding voor vervolging. In november 2012 verzoekt verzoeker de politie opnieuw om onderzoek te doen, maar de politie weigert. In mei 2013 is een nieuwe Wetboek van Strafvordering van kracht en verzoekt

verzoeker de politie wederom om de zaak te onderzoeken. In november 2013 vertelt de dochter in aanwezigheid van een panel van forensische deskundigen wat ze heeft gezien. Het panel oordeelt dat haar getuigenis betrouwbaar is. In september 2014 sluit de politie het onderzoek. Er is volgens de politie te weinig bewijs. Er wordt overwogen dat de dochter slechts drie jaar oud was ten tijde van het beweerdelijk misbruik. Bovendien is haar verklaring van een veel latere datum. Al het andere bewijs is van horen zeggen en bovendien afgeleid van de dochter. De twee verdachten ontkennen alles. Er zijn verder geen getuigen. In een afzonderlijke procedure wordt gestreden over het hoofdverblijf van de dochter, de uitkomst daarvan is dat de dochter bij V. zal wonen.

In Straatsburg klaagt verzoeker dat artikel 8 EVRM is geschonden doordat er geen effectieve onderzoek is gedaan naar het seksueel misbruik van zijn dochter. Het EHRM accepteert – met toepassing van *N.T.S. t. Georgië* (PFR 2016-0061) – dat hij mede namens zijn dochter klaagt. Het EHRM overweegt dat de beweringen over seksueel misbruik voldoende serieus waren om positieve verplichtingen te doen ontstaan, inhoudende dat het kind op effectieve wijze beschermd zou worden door daadwekelijke strafvervolgning van de ouders. De beweemde handelingen waren in strijd met bepalingen in het Wetboek van Strafrecht. Het EHRM stelt voorop dat een staat verplicht is om een kind op adequate wijze te beschermen tegen mishandeling. De autoriteiten moeten redelijke maatregelen nemen om het nodige bewijs te vergaren. In deze zaak is in de periode direct na het incident slechts een vorm van vooronderzoek opgestart, een procedure waarin het slachtoffer geen formele status had. Een meer diepgravend onderzoek is pas twee jaar later verricht. Er is geen rechtvaardiging voor de vertraging in het inwinnen van dit cruciale bewijs, aldus het EHRM. Het EHRM verwijst naar artikel 35 Verdrag van de Raad van Europa inzake de bescherming van kinderen tegen seksueel misbruik en seksuele exploitatie, waarin is bepaald dat dit soort bewijs onverwijld moet worden ingewonnen. Bovendien heeft de hele procedure – tot nu toe – meer dan drie jaar geduurd, in strijd met artikel 30 van het voornoemd verdrag. Artikel 8 EVRM is derhalve geschonden. Verzoeker klaagt tevens over de beslissing van de nationale rechter dat het hoofdverblijf van de dochter bij de moeder zou zijn. Het EHRM onderzoekt deze klacht onder artikel 8 EVRM. Het EHRM merkt op dat er ernstige redenen waren om te twijfelen aan de veiligheid van de dochter als ze bij V. zou wonen. Het is onbegrijpelijk waarom de nationale rechter aan het veiligheidsrisico bij V. voorbijging. De nationale rechter steunde op een certificaat waaruit zou blijken dat de dochter veilig zou zijn, maar het EHRM volgt verzoekers stelling dat het certificaat onbetrouwbaar is. Bovendien is de nationale rechter – bij het bepalen dat het hoofdverblijf bij de moeder zou zijn – voorbijgegaan aan het feit dat de dochter voor het grootste deel van haar leven bij verzoeker en zijn ouders heeft gewoond. Om deze reden is artikel 8 EVRM tevens geschonden. De beslissing is unaniem. Rechter Ranzoni geeft een afzonderlijke instemmende mening. Hij geeft aan dat de nationale rechter zich

vooral heeft laten leiden door de gedachte dat het kind bij de moeder zou moeten blijven. Die regel is achterhaald.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 11-07-2017

Zaaknummer: 2091/13